

Kerstfeest in het witte huis

Nel Verschoor-
van der Vlis

**KERSTFEEST IN HET
WITTE HUIS**

NEL VERSCHOOR-VAN DER VLIS

KERSTFEEST IN HET WITTE HUIS

Met illustraties van Geeske van Tienhoven

VIERDE DRUK

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

1. JUULTJE, WIL JIJ HELPEN?

Júúltje! Júúltje!!”

Met een ruk keert Juultje zich om, midden in de straat. Bakker De Jong staat aan de ingang van zijn winkel en wenkt haar, twee, drie keer.

Ze springt de stoep op, blijft dan weer staan.

Bakker De Jong maakt altijd grappen. Eerst es even kijken! Misschien houdt hij haar weer voor de mal. Dat is al zo vaak gebeurd.

Misschien zegt hij straks: „O, dag, Juultje. Ik riep jóu niet, ik riep je naam.”

Maar bakker De Jong wenkt alweer, nu met allebei zijn handen.

„Toe Juul, kom es hier!”

Ze gaat op een drafje naar de winkel.

„Ja, bakker?”

„Juultje, jij wordt al zo groot. Kun je mij helpen vanmiddag? Joost, de knecht, is ziek geworden. Hij was vanmorgen al niet goed. Hij is net naar huis gegaan. En nu zit ik ermee. Er moeten nog kerstkransen weggebracht worden. Zou jij dat willen doen? Je bent toch groot genoeg?”

Juultje gaat op haar tenen staan, ze rekt zich een beetje uit. „Hè ja, bakker, dat is leuk, even aan moeder vragen!”

Ze draaft over de stoep naar huis. Ze wonen allebei in dezelfde straat, Juultje en de bakker. De bakker woont op de éne hoek en Juultje op de andere.

De bakker kan daar mooie grappen over maken. Hij zegt altijd: „Wij samen moeten passen op de hele straat. Jij aan de

éne kant en ik aan de andere kant. De mensen, die tussen ons inwonen, zijn onze onderdanen. De straat is ons koninkrijk." En van de week, toen er bij Kloosterman een kindje was geboren, riep de bakker haar.

„Juultje, luister es! Er is een nieuwe onderdaan geboren, heb je 't al gehoord? Ons koninkrijk wordt groot, meid.”

Daar is ze al bij huis, zó lang is de straat niet. Ze huppelt de keuken in, de gang door naar de kamer.

„Moeder, ik mag kerstkransen wegbrengen. Joost is ziek en de bakker zegt . . .”

„St, st . . . stil, Juultje, Jantje slaapt nog, stil, hoor.”

O ja, dat zou ze zo maar vergeten. Natuurlijk, Jantje slaapt nog in zijn wieg in de kamer.

„Het mag wel, hè, moeder? Ja toch?”

„Ja, Juul. Doe je dikke wanten aan. Netjes aan de deuren, hoor. Beleefd zijn tegen de mensen en met twee woorden spreken. Zo, dag, Juul!”

Ze danst de kamer weer uit, buiten wuift ze nog naar moeder, die naar haar zwaait. Door een kiertje ziet ze nog even op de schoorsteen het kleine kerststukje staan, dat Willemientje op de kleuterschool gemaakt heeft. Het is een huisje van papier met een rood dak en een rood kaarsje ernaast. Morgenavond mag het branden. Morgenavond als ze de boterhammen op hebben. Morgen is het Kerstfeest.

Ze gaat op een holletje over de stoep, springt even over de straat, danst de stoep weer op. Haar twee lange vlechten dansen mee op haar rug. De bakker staat niet meer in de winkel deur. Die heeft natuurlijk wel wat anders te doen. Ze roept: „Blijf maar” en gaat de winkel door naar de bakkerij. Het is niet voor het eerst, dat Juultje in de bakkerij komt. Hè, wat is het daar lekker warm. Het is net, of ze een warme, wollen deken om je heen slaan. Daar staat de bakker bij de oven, met zijn rug naar Juultje. Hij schuift net een grote plaat naar binnen. Een andere trekt hij naar buiten.

Hè, heerlijk, daar liggen lekkere, verse koekjes op, kerstkransjes met pitten op hun koekgezichten.

„Zo, zo, Juultje, ben je daar, dat heb je gauw gedaan. Hier, jij mag een lekker koekje van me. Nu kan de oven dicht. Kom maar, dan gaan we naar de winkel.”

Daar gaan ze, achterielkaar aan, die bazen van de straat, de koning en de koningin van het koninkrijk.

Ze staan samen bij de toonbank. Juultje trekt er een ernstig gezicht bij. Het is net, of ze opeens heel groot geworden is, of ze jaren ouder is geworden. Ze gaat nog rechter staan. Zou de bakker zien, dat ze op haar tenen staat, om nòg groter te lijken?

„Juultje, mijn knecht, hier staan de dozen. Je pakt er telkens maar één weg, hoor, meid. Dit is de eerste, die moet naar

Kloosterman, hier in onze straat. Dat is een van onze onderdanen, hè? Daar is die kleine Frieda geboren. Ze waren zo blij, dat ze een extra grote kerstkrans hebben besteld. Ga daar eerst maar heen. Zeg, Juultje, netjes en beleefd zijn, hè! Met twee woorden spreken, denk je erom? Het zijn allemaal klanten van me."

„Ja, bakker, dat zei moeder ook al."

Ze pakt de doos in haar handen. Ze weet het héus wel. Vader is timmerman, ze moet immers tegen de klanten van vader ook altijd beleefd zijn. Dat heeft ze wel geleerd.

„Zo Juul. Daar gaat ie dan. En doe mijn onderdanen bij Kloosterman de groeten van de bakker."

Hij houdt de deur ver voor haar open: „Nou, nou, dat kan vannacht wel es sneeuwen worden, Juul. Dat zou prachtig zijn!"

Ze knikt en houdt de doos recht in haar handen. De bakker kijkt natuurlijk naar haar en ze wil de doos goed rêcht dragen. Boven haar hoofd tjingelt de winkelbel, hard en vrolijk.

De bakker lacht en doet de deur achter haar dicht. Juultje redt het wel. Hij kan gerust naar zijn bakkerij gaan en gauw ook. Anders branden zijn koekjes aan. Ziezo, dat is dàt.

2. DAAR GAAT ZE!!!!

Daar gaat ze, de doos dicht tegen zich aan. Daar gaat ze, door haar straat. Ze kijkt naar hun eigen raam. Zie je dat, moeder heeft zeker even staan wachten, ze trekt het gordijn op zij. Juultje knikt en lacht tegen moeder. Wuiven kan ze niet, ze moet de doos netjes tegen' zich aan houden. Stel je voor, dat hij op de grond rolde en de kerstkrans over de straat ging. Ze kijkt om, want er tikt iemand tegen het raam. O, dat is Willemientje, die is dus weer terug van het spelen bij de buurvrouw. En dan kijkt ze niet meer. Ze heeft nu wat anders te doen, ze moet nu al haar aandacht hebben bij haar werk.

Daar is het huis van Kloosterman op de hoek tegenover hun eigen huis. Willemientje staat natuurlijk naar haar te kijken. En moeder misschien ook wel.

Ze duwt met een elleboog de achterdeur open. Het is stil in de keuken. Ze stapt naar binnen en roept dan: „Is er iemand?” Daar komt de zuster aan. De zuster kennen ze allemaal, die gaat altijd door het dorp op haar bromfiets, die gaat altijd zieke mensen helpen. Die is nou ook bij de kleine Frieda gekomen.

„En daar hebben we Juultje. Kom jij de kerstkrans brengen van de bakker? Kom maar binnen. Als je heel zachtjes doet, mag je Frieda even zien in de wieg.”

Juultjes ogen glanzen van plezier, ze is dol op kleine kindertjes. Mevrouw Kloosterman ligt in bed, ze kijkt naar de kamerdeur als die opengaat.

„Kijk es,” zegt de zuster, „Juultje heeft de kerstkrans gebracht van de bakker.”

Mevrouw Kloosterman gaat rechtop in bed zitten: „Maar Juultje, dat is prachtig. Jij wordt zo groot tegenwoordig. Was de knecht er niet? O, was hij ziek? En kwam je even naar Frieda kijken?”

Juultje knikt met stralende ogen, ze loopt heel zachtjes naar het wiegie. Daar ligt een klein, roze kindje, het is wakker en kijkt met twee ronde, blauwe ogen naar Juultje.

„Leuk, hè, Juultje, wat een lief kindje, hè? Morgen wordt het gedoopt, net op kerstdag, is dat niet mooi?”

Juultje knikt, ze denkt: ja, dat is mooi. Net op de dag, dat de Here Jezus geboren is. Het kindje is een kerstkindje.

„Als je op die stoel gaat zitten, Juultje, mag je haar heel even vasthouden. Ze moet toch drinken.”

Och en daar zit ze, met het kleine, roze popje in haar armen. Dat is zo prachtig, ze krijgt daar rode wangen van.

Ze aait heel voorzichtig met een vinger over het zachte voorhoofdje.

„Lief, hè,” zegt ze, „het is een klein kerstkindje, hè?”

„Ja, Juultje, een kerstwonder! Elk kindje is eigenlijk een wonder. Zo, geef het nou maar aan de zuster, anders wordt ze ongeduldig. Zie je wel, ze gaat huilen.”

Ze lachen alle drie om het boze mondje en om de schreeuw, die Frieda laat horen.

Het kindje komt in bed te liggen. Juultje gaat naar de deur.

„Ik ga nog meer dozen wegbrengen. Dag, mevrouw, dag, zuster.”

„Wacht es even, Juultje. Jij krijgt nog wat voor het brengen. Zuster, er is nog zo'n klein suikerkipje in de kast. In dat blauwe schaalte, ja. Dat mag Juultje hebben.”

Juultje danst van het ene been op het andere: „O, wat fijn, wat fijn!”

Ze houdt het kipje in haar rechterhand, haar ogen glanzend van plezier. Ze gaat het vanavond boven op het kastje zetten

bij het bed. Dan kunnen ze het allebei zien als ze wakker worden, Willemientje en zij.

„O, dank u wel, dank u wel!”

Ze stopt het mooie kipje in haar mantelzak. En dan gaat ze weg, de straat weer door naar de bakkerswinkel.

Er is niemand te zien voor het raam thuis. Willemientje is vast met Jan aan het spelen in de box en moeder heeft natuurlijk nog veel te doen voor morgen. Want dan is het Kerstfeest en dan is het net als 's zondags in huis.

Zij kijkt even naar de hoge, donkere lucht. Zou het echt gaan sneeuwen vandaag? Ze hoopt het maar, dat is zo mooi, sneeuw op het Kerstfeest.

De bel tjingelt weer boven haar hoofd.

„Blijf maar!” roept ze vrolijk.

De bakkersvrouw zal 't immers ook wel druk hebben. En ze weet het nou wel.

In de verte hoort ze de bakker zingen. De bakker is altijd vrolijk.

Ze pakt de volgende doos. Es even kijken. „Rijnders” in de Emmastraat. O, dat is oma Rijnders, die verleden jaar opa verloren heeft door een ongeluk. Nou woont ze nog heel alleen in het kleine huisje met de groene luiken en de kanarie voor het raam.

Heeft die ook een kerstkrans gekocht? Heeft die nog zoveel centen? Dat zou je toch niet denken.

Daar gaat ze weer, de doos behoedzaam tegen zich aan gedrukt. Het moet nu niet gaan sneeuwen. Dan wordt de doos nat, dat mag niet, hoor! Een natte kerstkrans is niet lekker.

Ze gaat de straat weer door langs Kloosterman en langs hun eigen huis. Ze loopt te denken aan het kleine, roze kindje in de wieg. Verleden jaar hebben zij óók een roze popje gekregen, Jántje. Ze hadden er zo lang om gevraagd, elke avond weer. Dan gingen ze samen op hun knieën zitten. Willemientje en zij. En er kwam maar nooit een kindje.

Moeder zei: „Misschien vindt de Here het beter, dat we géén popje hebben. De Here weet het heus het allerbeste, Juultje.”

En toen hadden ze een hele tijd het kindje vergeten. En opeens op een morgen stond vader voor het bed.

Hij legde een vinger op zijn mond en zei: „Kom es zachtjes beneden. Er is iets moois.”

Och, en toen stond daar opeens de wieg met Jantje erin. Ze sprongen van blijdschap zo wild en druk door de kamer, dat vader ze weer naar boven moest jagen.

En nou hebben ze bij Kloosterman ook een popje. Ze heeft het op haar knieën gehad. Ze denkt: elk kindje is een wonder.

Ja, ja ... natuurlijk ... zij is eigenlijk ook een wonder. De Here heeft haar immers ook gemaakt ... net zo goed ...

O, wat loopt ze te dromen, daar is het huisje met de groene luikjes al. Het is net een huisje uit een mooi verhaal: zo klein en laag en zo helder geverfd. Dat heeft opa Rijnders verleden jaar zelf nog gedaan.

Oma Rijnders zit voor het raam aan de tafel. Boven die tafel hangt de kanarie in zijn kooitje. En op die tafel staat een klein lichtje te branden. Nu ziet oma Rijnders haar, ze komt over-eind uit haar stoel. Ze loopt naar de deur en doet die open.

„En daar hebben we onze Juultje. Wel, kindje, had jij een boodschap voor mij, of kwam je zo maar eens kijken?”

„Ik moest deze kerstkrans bij u brengen, oma.”

„Een kerstkrans? Maar dat kan niet, kind, ik heb helemaal geen kerstkrans besteld.”

Juultje zet de doos op de tafel. Ze staat nu vlak naast oma Rijnders.

„Ja, hoor, de bakker zei 't, echt waar. Bij oma Rijnders, zei hij, en het staat er op ook, kijkt u maar.”

Oma zoekt naar haar bril en leest op de doos: „Ja het staat er wèl. Maar ik heb hem toch niet besteld, echt niet!”

„O, oma, hoor de kanarie es!!! Hij zingt.

„Ja, ja ... kind, ja ... maar van wie is nou die kerstkrans? Als hij echt hier wezen moet, heb ik hem gekrégen. Maar dat kan toch niet? Vroeger ... vroeger kreeg ik er altijd een van opa ...”

Daar staan ze samen in dat kamertje, nu denken ze allebei

aan opa Rijnders, die elke morgen door het dorp wandelde. Van opa Rijnders hielden ze allemaal. Die ging overal helpen. Bij de een om hout op te laden, bij de ander om de deur bij te verven . . .

Daar staan ze in het kleine kamertje. Oma Rijnders schudt het hoofd.

„Ja, ja, kindje, opa is er niet meer. Dat is het eerste Kerstfeest zonder opa . . . ja . . . dat is erg . . . Voor opa is het zo erg niet. Die viert nou Kerstfeest Boven. Maar oma is wel erg alleen. Jij bent een beste meid, hoor. Jij moet es aan die bakker zeggen, dat het verkeerd is. Misschien heeft hij zich vergist. Hij liet hier elk Kerstfeest een krans brengen, die had opa dan besteld. Maar dat is vast verkeerd. Kom je het nog even zeggen, Juultje?”

„Ja, hoor, oma. Laat hem hier maar even staan, ik hol hard naar de bakker en als het verkeerd is, kom ik hem gauw halen. Dag, oma . . . !”

„Ja, ja, kindje, wacht es even, hier heb jij van mij een lekker boterbrokje. Jij kunt het ook niet helpen, dat het verkeerd is. Jij hebt je boodschap goed gedaan.”

„O, dank u wel, oma. Dag, oma. Tot straks, hè, ik ben zo terug.”

Ze is de gang al door naar buiten. Oma staat in de deuropening: „Voorzichtig, kindje, niet te wild, niet te wild, hoor, je zou vallen.”

Maar Juultje hoort haar al niet meer, ze heeft lege handen en ze draaft over de straat.

Oma schudt haar hoofd: „Zulke wilde kinderen. Hoe kan die bakker nou toch zo in de war zijn. Dat is eigenlijk wel een beetje dom. Hij wéét toch wel dat opa er niet meer is . . . Zou zo'n bakker daar nou helemaal niet bij nagedacht hebben . . .”

3. EEN OMA... EN EEN MIJNHEER... EN EEN DOKTER!!!

Juultje gaat regelrecht de winkel door naar de bakkerij. Ze vergeet zelfs om „blijf maar” te roepen. Ze staat op eens achter de bakker.

„Hoort u eens, oma Rijnders zegt, dat het verkeerd is. Ze heeft helemaal geen kerstkrans besteld. Ze zei: ga het maar gauw zeggen tegen de bakker.”

De bakker heeft zich omgedraaid.

„Zei ze dat? Maar het is niet verkeerd, Juul. Helemáál niet. Ze kreeg elk Kerstfeest een krans van opa. Hij kwam hem altijd zelf bestellen. Ik zie hem nog staan met zijn grijze baardje en zijn blauwe ogen. Ik heb oma er een gegeven. Maar je mag het niet zeggen, Juul. Ga maar naar oma en zeg maar, dat ze hem houden mag. Zeg maar: de bakker weet wel, wie hem heeft gegeven. Maar niet verklappen, hoor. Dat is een geheimpje van ons beiden.”

Daar staat Juultje Roos en ze kijkt naar de vrolijke bakker. Dat is nou vreemd, ze zou hem nu zo maar een zoen op zijn leuke gezicht willen geven. Zo aardig vindt ze dat van hem. Je kunt het natuurlijk niet doen, want het is je vader niet, maar anders...

„Ga maar gauw naar oma, Juul, anders zit ze zich verdrietig te maken over vroeger. En neem de volgende doos alvast mee.” Ze knikt en gaat de winkel in, ze neemt de volgende doos van de toonbank. „Krijnenburg”, dat is mijnheer van school. Oók al een kerstkrans!

Ze gaat alweer; de deur valt achter haar dicht. Ze loopt zo te

denken aan oma Rijnders, dat ze niet eens ziet, dat er bij Kloosterman een naar haar zwaait. Ze vergeet ook helemaal naar haar eigen huis te kijken. In haar ogen dansen twee lichtjes. Fijn om dat bij oma te gaan zeggen.

Daar zit ze voor het raam, ze heeft het gordijntje opengeschoven. Ze zit natuurlijk al uit te kijken.

Juultje komt de deur in, die op een kiertje staat. Ze zet de doos voor mijnheer even op de grond in de gang.

„De kerstkrans is wèl voor u, oma. Echt waar. De bakker zegt het. Iemand heeft hem gegeven, maar ik mag niet verklappen wie!”

„Máár ... maar ... !!” zegt oma.

Ze legt twee handen op de witte doos. „Máár, maar ... dat is lief ... van die man of van die vrouw ... Dat is lief, dat ze zó om me gedacht hebben. Hoe is het mogelijk. Nou zal het net wezen, of ik met het Kerstfeest niet zo èrg alleen zit. Nou weet ik toch, dat er één aan me gedacht heeft ... nou opa het niet meer doen kon ... Dat is lief ... Laat de bakker die man of die vrouw maar goed bedanken. Misschien ziet hij die man of die vrouw wel gauw een keertje.”

In Juultjes ogen dansen de lichtjes van pret.

„O ja, oma. Die ziet hij vandaag nog en morgen weer. Elke dag wel tweemaal!!! En nou ga ik weer. Ik moet nog meer dozen wegbrengen. Dag, oma, daaaaag!!!”

Ze pakt de doos van de grond en daar gaat ze. Op weg naar de Schoolstraat.

Door het raam met de groene luikjes kijkt oma haar na. En dan gaat ze de doos in de kast zetten. Dat is toch lief om aan haar te denken. Wie zou dat nou gedaan hebben? ...

Zo erg ver lopen is het niet naar de Schoolstraat, waar het huis van het Hoofd van de school staat.

Ze gaat de Emmastraat uit, de Wilhelminastraat door naar de Schoolstraat. Ze gaat naar het grijze huis, dat naast de school is gebouwd.

Het is een gezellig, groot huis met veel bloemen in de ramen, een bruine deur en een koperen bel.

Ze zet de doos op het stenen muurtje en belt dan aan. Jan doet de deur open.

„Ha, Juul, heb jij wat lekkers? Kom maar binnen. Was Joost er niet?”

Ze staat in de gang en geeft de doos aan hem over. „Nee, de knecht was ziek.”

„O, daar is moeder al. Moeder, Juultje brengt de doos van de bakker. De knecht was ziek.”

En daar komt mijnheer de trap af. Hij ziet Juultje staan en komt er ook bij. Ze wordt er nu bijna verlegen van. En daar zijn de tweelingen Joop en Jaap. Die komen natuurlijk ook kijken.

Mijnheer duikt met zijn grote, witte hand in zijn broekzak. „Jij bent een flinke meid, Juul. Dat heb ik altijd al gedacht. Hier heb ik nog een stukje van een rol pepermunt. Misschien zitten er nog wel drie of vier in. Die mag jij hebben voor het brengen.”

„Dank u wel, dank u wel, mijnheer!”

De pepermunten gaan bij het roze kippetje en bij de lekkere brok van oma in haar zak. Het wordt daar een hele verzameling.

En dan begint Jan opeens te lachen, te lachen.

Kleine Jaap heeft stiekem de doos opengemaakt en geeft met zijn vinger een lange lik over de kerstkrans. Hij steekt die vinger in zijn mond.

Mevrouw pakt gauw de doos af: „O, pas op jij, ondeugend Jaapje!”

Ze lachen allemaal om het hardst. Juultje stapt weer naar de deur. Mevrouw doet die voor haar open: „Ga je nog meer kransen halen, Juul? Jij bent es even een grote meid vandaag!”

Ze stapt zo trots als een pauw de straat weer op.

De deur valt achter haar dicht.

Waar zou nu heen moeten? Wat een fijne middag is dit! En die lucht, kijk die lucht toch es! Ze danst uitgelaten door de straten. Ze heeft haar handen nu zo heerlijk vrij. Het gaat misschien sneeuwen, ze krijgen vast een dik pak! Bij Klooster-

man moeten ze met het kleine kindje vast en zeker over een dikke, witte sneeuwdeken naar de kerk, je zult het zien!!!

Waar zou ze nu heen moeten? Misschien wel naar de burge-meester.

Ze steekt twee handen tegelijk op, één naar Willemientje, die op het raam bonst en één naar de zuster, die bij Kloosterman net de voordeur opendoet.

„Dááág, daaaag! Het gaat vast sneeuwen, vast!!”

De zuster kijkt naar de lucht: „Zou het, Juultje? Ja, het wordt wel donker, hè? Ben je nog niet klaar?”

„Nog maar drie dozen. Jammer, hè? Ik zou er nog wel dui-zend willen wegbrengen. Dááág, dag hoor.”

De bel tjingelt alweer. Ze buigt zich over de nieuwe doos. Hm, hm, die is voor de dokter. Zo'n dokter vindt een kerstkrans zeker ook wel lekker. Het wordt hoe langer hoe deftiger. Mijnheer en de dokter. . . . ze wordt een hele Piet als dat zo doorgaat.

De dokter woont midden in het dorp. Het huis is oud en groot, met hele hoge ramen. Er hangt een groot bord naast de voordeur. Je kunt daar op lezen wanneer het spreekuur is. Het is nu óók spreekuur.

Er staan veel fietsen bij het huis. Er zijn zeker mensen die de dokter nodig hebben. Daar staat het autootje aan de overkant. Dat autootje van de dokter kennen ze allemaal.

Ze belt zachtjes aan. Bij een dokter kun je natuurlijk zo hard niet bellen. Stel je voor, de mensen in de wachtkamer zouden denken, dat er brand was.

De deur staat tegen het slot, dat is natuurlijk voor de mensen die in de wachtkamer zijn moeten.

Daar komt al iemand aan.

„Zo Juultje, kom jij wat brengen?”

Ze kijkt naar Hanna, het dienstmeisje van de dokter. Ze heeft een blauwe jurk aan en een hagelwit schortje voor.

„De knecht was ziek en ik mocht de doos wegbrengen, Hanna.”

„Ja? Reuze, zeg. Moet hij nog betaald?”

„Nee, ik kon hem zo afgeven.”

„Prachtig, even tegen mevrouw zeggen.”

Ze staat in de vestibule en wacht. Er hangt een echte dokterslucht in die gang. Ze vindt dat helemaal niet lekker ruiken. Achter in de gang staat een deur open. De dokter komt op de wachtkamer af. Hij draagt een witte jas en in de zakken van die jas zitten allerlei vreemde dingen. Hij knikt even tegen Juultje.

„Moet jij ook bij mij wezen, meiske? Dan mag je wel naar binnen gaan.”

„Nee, dokter, ik had een boodschap.”

Hij knikt en doet de deur van de wachtkamer open.

„De volgende graag.”

Een vrouw komt vlug de gang in. O, kijk, dat is vrouw Rommers met Japie, die een ziek oog heeft gekregen van een splinter. Zijn moeder trekt hem mee door de gang. Ze zien haar niet, ze denken te veel aan dat oog om wat anders te zien. Vreselijk als je zo'n lelijk oog hebt als Japie. Moeder zei: hij kan er wel blind van worden...

Ze staat daar aan te denken: blind... altijd nacht... altijd alles zwart om je heen. Japie is met zijn moeder in de spreekkamer verdwenen. Daar is Hanna ook weer.

„Kijk es, hier heb je een lekkere reep chocola van mevrouw voor het brengen.”

„O, dank je, dank je wel, hoor!”

Ze heeft er een kleur van. Een reep, dat is heerlijk!! Wat zal Willemientje lachen, als ze met al dat heerlijk thuis komt. Ze staat weer op de stoep en gaat op weg. Es even tellen... een suikerkipje, een lekkere boterbrok, drie dikke pepermunten en een reep. Ze wil alle dagen wel kerstkransen rondbrengen. De bel boven haar hoofd tjingelt nog altijd even vrolijk als ze de winkel weer inkomt.

4. WAAR ZOU ZE NÚ WEER HEENGAAN???

Ze buigt diep over de volgende doos...
Verstraten... dat is bij Liesje...

Ze blijft een ogenblik tegen de toonbank geleund staan.

Ze moet opeens weer aan Japie denken met zijn zieke oog.

Liesje... Liesje Verstraten, die zat verleden jaar nog bij haar in de klas. Nu ligt ze al bijna een jaar voor het raam en ze is nog niets beter geworden. Het autootje van de dokter staat heel dikwijls bij Liesje voor de deur. En de meisjes van de klas zijn ook heel dikwijls bij Liesje voor de deur. Het is helemaal niet akelig om naar Liesje te gaan. Ze ligt daar vlak voor dat raam met het gordijn wijd opengeschoven en kijkt altijd naar buiten of er iemand aankomt, die ze kent. Ze is zo vrolijk en opgewekt. Ze heeft altijd twee vuurrode strikken om haar dikke vlechten.

Nu krijgt Liesje ook een kerstkrans. Wat aardig. Dat zal ze wel heerlijk vinden.

Daar gaat ze alweer op weg, naar het smalle straatje waar Liesje woont. Het is een oud straatje met kleine huisjes.

Ze spelen daar heel dikwijls. Er komen zoveel mensen door.

De bakker gaat er door met zijn kar. Dan zwaait hij naar Liesje. De melkboer rijdt er en de groenteboer. De kruidenier met zijn bakfiets en de slager. Allemaal kennen ze Liesje en allemaal zwaaien ze naar haar klein, smal gezichtje voor het raam.

Liesje ziet haar al aankomen, ze zwaait naar Juultje.

Ze knikt maar zo'n beetje en lacht, want ze kan de doos natuurlijk niet loslaten.

Liesje roept het zeker aan haar moeder, want voor ze de stoep op is, gaat de voordeur al open.

„Zo, Juul, ben jij knecht bij de bakker geworden? Reusachtig! Hoor je Liesje roepen? Je moet natuurlijk even binnenkomen. Geef mij de doos maar.”

„Ha, Juul.”

„Ha, Lies.”

„Wat had jij in je armen, zeg? Het leek wel, of je een kindje droeg, zo voorzichtig liep je ermee.”

Juultje lacht, ze zit op de stoel bij het bed van Liesje.

„Nee, hoor, geen kindje, een kerstkrans. De knecht was ziek en ik mocht rondbrengen. Leuk, hè?”

„Nou zeg, dat is zeker leuk. Is Joost ziek? Vanmorgen kwam hij hier nog langs.”

„Ja, vanmiddag, zei de bakker. Hij riep of ik kwam helpen. Zeg en ik heb vanmiddag wel een kindje in mijn armen gehad, hoor. Bij Kloosterman. Leuk, hè? Zeg en het wordt morgen gedoopt, is dat niet mooi, met het Kerstfeest? Een kerstkindje, hè? O, zeg, kijk nou es, het gaat sneeuwen . . . zie je, dat het gaat sneeuwen?” Liesje zit opeens recht overeind in bed. Dikke vlokken dansen langs het raam, vallen op de stoep, rijden mee op de rug van een zwarte staart, die achter een poes aan zwaait.

Twee neuzen drukken zich tegen de ruit.

„O, mooi, hè, móóí!”

Juultje wipt uitgelaten heen en weer: „O, zeg, als het een paar dagen sneeuwen blijft, ga ik een sneeuwpop maken. Weet je nog van verleden jaar, Lies, toen heb jij die pet van zijn hoofd getrokken.”

Ze kijken nog steeds uit het raam, de vlokken vallen dichter en dichter . . .

„Ja . . . verleden jaar . . .” zegt Liesje.

En plotseling zit Juultje met een vuurrode kleur van schrik . . . Hoe kan ze zo dom zijn. Hoe kan ze nu toch over verleden jaar beginnen, toen Liesje nog, net als zij allemaal, buiten kon spelen . . .

Een dikke sneeuwvlok plakt tegen het raam, smelt daar en loopt langzaam naar beneden langs de ruit.

„Jullie moeten de sneeuwpop hier voor de deur maken, zeg . . .

En dan vraag ik aan moeder om een pijp en een pet en twee ogen, hè? Een bezem krijg je ook wel. Dan kan ik alles zien.”

„Já, já,” zegt Juultje, „ja, dat dóen we! En ik breng ze allemaal mee, de hele klas . . . Roosje en Wijntje en Francientje en Mientje en Ko en Trientje. En dan gaan we om de pop heendansen en jij kunt alles zien door het raam, hè?”

Nu zitten ze weer zo gezellig bij elkaar en Liesje kijkt helemaal niet verdrietig meer. Haar ogen schitteren van plezier... Daar is de moeder van Liesje.

„Hebben jullie ook een kerstkrans thuis, Juul?”

„Nee, mevrouw, dat mocht van 't jaar niet. Maar ik krijg wel wat van de bakker straks. En ik ga...”

„Kijk es, dan krijgen jullie ieder een lekker stuk van me. Dan mag je dat hier bij Liesje opeten. Hij ziet er zo heerlijk uit.”

O, dat is mooi. Daar zitten ze als twee deftige dames die op theevisite zijn. Ze vergeten naar de sneeuw te kijken en als ze eindelijk weer naar buiten zien, is het droog geworden.

„Hè,” zegt Juultje, „niks fijn...”

„O, maar er komt heus nog veel meer,” zegt de moeder van Liesje, „dat hebben ze ook door de radio gezegd.”

„Hè fijn,” zegt Juultje en dan staat ze naast haar stoel. „Ik ga, hoor! Dag, Liesje. We komen, als er een dik pak sneeuw in de straat ligt. Vást! Dáááág, kijk es, de lantarens gaan al aan...”

„Nou zeg, moet je nog meer dozen wegbrengen?”

„Ja, nog één.”

„O, reuze, zeg, kom je echt gauw terug?”

„Ja, hoor, vast.”

De moeder van Liesje houdt de deur open.

Juultje steekt de handen in haar zakken, daar zitten al haar heerlijke schatten veilig weggeborgen. Ze komt nog even voor het raam kijken. Liesje lacht en steekt haar hand op. Ze ligt daar zo alleen, nu het buiten donker wordt...

Juultje zwaait naar het raam. Waarom moet ze nu opeens aan oma Rijnders denken? Die was ook alleen... En de bakker...

Plotseling is ze weer bij de deur, schiet het gangetje in. Haar ene hand rukt de reep uit haar zak en legt die bij Liesje op het bed.

„Hier, hoor, hier, die is voor jóu. Omdat je, omdat je... helemaal niet buiten kunt, hè...? Dáááág...”

5. JOSEFIENTJE UIT HET WITTE HUIS

De bel tjingelt boven haar hoofd. Het licht in de winkel is aan.

Op de toonbank staat de laatste doos.

„Van Bellekom” staat daar op.

Het is de grootste doos die er bij is, nog groter dan van mijnheer en nog groter dan die van de dokter.

Het huis, waar die mensen wonen, is ook groter dan van mijnheer en misschien ook wel groter dan dat van de dokter.

„Het witte huis” noemen ze het.

Wat voor mensen zouden het zijn? Ze wonen er nog maar een paar dagen. Eerst heeft er een schilder in het huis gewoond. 's Avonds, als het licht op was, gingen ze weleens kijken. Dan stonden er allemaal mooie schilderstukken op ezels. Maar die schilder heeft het huis verkocht.

Dit is de grootste doos en dit is het verste eind. Het witte huis staat op de Koningsweg, twee huizen voorbij de burgemeester. Gelukkig maar, dat het niet meer sneeuwt. Dan zou de doos nat worden; hij is te groot om hem onder haaf mantel te houden. Hoe zou een bakker dat doen als het regent?

Er ligt nu een dun laagje sneeuw op de straat, maar dat smelt alweer weg. Alleen op de bomen blijft het liggen.

Ze gaat de hoek om naar de Koningsweg.

Daar staat het witte huis. Je kunt het al van ver zien. Het steekt hoog boven de andere uit, breed en vierkant met veel grote ramen.

Een paar geweldige dennebomen zwaaien zacht heen en weer in de tuin. En de lichte, dunne laag sneeuw op de takken

schommelt zachtjes mee. Wat staat dat huis daar stil en donker. Dat was bij die schilder heel anders. Daar brandden 's avonds altijd alle lichten en de gordijnen waren nooit dicht. Het was erg leuk om daar langs te gaan.

Nu branden buiten alle lantarens al en het grote huis heeft nog helemaal geen licht op. Of zouden de gordijnen zo gesloten zijn, dat je niets van het licht kunt zien? Zouden er kinderen wonen? In zo'n groot huis kunnen er wel twintig in.

Ze loopt zo te dromen, dat ze Jacob van de slager niet ziet, die op z'n fiets voorbijvliegt.

„Hé Juul, slaap je soms?”

Ze schrikt op en lacht naar Jacob die alweer doorgespeddeld is. Zwaaien kan ze niet met die grote doos in haar handen.

O, nu begint het tòch weer te sneeuwen, dikke, zware vlokken. Ze komen te liggen op haar muts, op haar handen, op de grote, witte doos.

Vlug doorlopen maar, ze is er immers bijna.

En dan plotseling . . . met een schok . . . staat ze stil, midden op de weg. Daar . . . o, kijk dan toch . . . dáár . . . daar springen opeens allemaal lichtjes aan in het witte huis . . . Daar staat opeens een reusachtige kerstboom te branden vlak voor het raam.

Ze houdt de adem in, haar mond wijkt open van verbazing en bewondering. Ze staat zo maar midden op de weg, midden in het getuimel van honderden vlokken, haar ogen strak op dat grote raam, strak op die machtige kerstboom met z'n tientallen kleine, glazen lampjes . . .

Een zee van licht valt naar buiten, ze móet daar ademloos naar blijven kijken. Ze vergeet er alles door, het donker en de sneeuw en de grote, witte doos.

Ze schrikt op van een boerenkar die voorbijratelt. Het is boer Smelders van de Zandweg. Hij kent Juultje van de timmerman wel en daarom zwaait hij naar haar met zijn zweep.

Gauw voortmaken en de doos wegbrengen. De kerstkrans zou nat worden.

Een poes sluipt langs haar benen.

Ze gaat op de tuin af, haar ogen kijken nog altijd naar dat raam.

Bewoog daar iets in de kamer? Liep daar iemand?

Het hek staat wijd open, dat is gemakkelijk. Ze kan zo het brede tuinpad opgaan met de donkere tegels.

Ze klimt de blauwe stoep op en kijkt naar het stenen muurtje naast de voordeur. Nee, daar kan ze de doos niet opzetten, daar ligt sneeuw.

Ze tilt haar ene been op en zet de doos op haar knie, ze drukt de knie tegen de voordeur en rekt haar hand naar de bel.

Maar plotseling wordt die voordeur opengetrokken. Ze geeft een schreeuw van schrik, schiet naar voren, grijpt de doos nog vast, rolt de gang in en ploft languit op de vestibule-mat.

Een suikerkipje, drie dikke pepermunten en een boterbrokje

huppelen haar zak uit, rollen de gang in en blijven ergens liggen op het witte marmer. Vlak voor haar neus staat een lang, blond meisje met een blauwe strik in het haar.

„Maar...” zegt het meisje verbaasd, „maar... ik dacht dat ik Loekie hoorde miauwen in de tuin. Zie je wel, daar heb je haar al... Wie ben jij... en wat is dat allemaal? En heb je een doos bij je?”

„O, de kerstkrans,” kermt Juultje... „de kerstkrans... ik wou net bellen... als de kerstkrans kapot is... De bakker heeft gezegd... de bakker wou... ik mocht de... o, de kerstkrans...”

Het meisje schiet in de lach.

„Is dat de kerstkrans? Waarom hou je hem zo stijf vast? Zullen we es gauw kijken? Kom maar hoor.”

Juultje laat de doos zakken, ze ligt er op haar knieën bij. Ze denkt alleen aan die grote doos en aan de bakker.

En omdat Juultje daar zo blijft zitten, laat het meisje zich ook op haar knieën vallen. Ze trekt het papieren deksel open, ze buigen allebei diep over de doos.

„O, zeg, hij is helemaal goed. Fijn hè? Zet hem hier maar op het tafeltje bij de telefoon. Moeder komt zo thuis. Mag jij die wegbrengen? Is jouw vader bakker?”

Juultje zucht van geluk en blijdschap, ze kruipt op haar knieën door de gang en verzamelt al haar schatten. Drie pepermunten, een brokje en een kipje.

„Nee, mijn vader is geen bakker, maar de knecht was ziek en ik mocht rondbrengen en het was de laatste doos. Dit heb ik allemaal gekregen voor het brengen. Wil jij ook een pepermunt? Lekker, hè?”

„Nou zeg, wat een dikkerd! Kom je even binnen naar mijn boom kijken? Heb je hem door het raam gezien? Kom maar, dat mag best.”

Juultje schrikt, ze doet een stap achteruit.

„Nee, hoor, dat durf ik niet...”

Het meisje trekt haar mee aan een arm: „Kom maar, ik ben helemaal alleen. Aaltje is aan het bakken in de keuken voor

morgen. Kom maar gerust. Heb je al es zo'n grote boom gezien? Ik stond erbij te kijken, toen hoorde ik Loekie miauwen. Ik deed de deur open en toen rolde jij naar binnen. Ga je mee kijken? Dat mag bèst!!"

Juultje houdt haar adem in... haar mond gaat open van verbazing. Zo maar mee naar binnen? Zo maar in de kamer van het witte huis?

Zij... Júúltje!??

6. TWEE MEISJES EN EEN KERSTBOOM

Ze gaat vlak achter het meisje aan, dat meisje met haar blonde krullen en die grote strik erin. Ze loopt op haar tenen. Haar voeten zakken in een dik, groen tapijt. Ze moet daar even van zuchten. Zo... zo ziet het paleis van een koning er zeker uit...

Maar nu moet ze al haar verlegenheid wel vergeten voor die boom daar, die geweldige boom, die nog groter is dan ze buiten heeft gedacht. Die boom vol lichtjes en ballen en suikerkransjes en vol lange, glinsterende slingers.

Ze staan vlak naast elkaar, twee meisjes die elkaar nooit eerder hebben gezien. Het licht van die grote kerstboom straalt over hun hoofden, op hun handen. Juultje weet niets meer te zeggen, ze kan alleen maar kijken, kijken en nog eens kijken... Maar het meisje naast haar weet wèl wat te zeggen.

„Hoor es, zeg, hoe heet jij! Ik heet Josefientje.”

„Josefientje? Ik heet Juultje.”

„Juultje? Ja? Wat een leuke naam. Vind je de boom mooi? Heb je al es zo'n grote gezien? Donderdag mag ik kinderen vragen. Loesje en Hanneke en Ellie. En dan krijgen we cadeautjes. En als het goed donker is, gaat mijn moeder bij de boom sprookjes vertellen.”

Het is of iemand Juultje een duw geeft, zó recht staat ze opeens. „Spróókjes? Spróókjes?”

Josefientje knikt: „Ja zeg, verleden jaar heeft mijn moeder van „De wilde zwaan” verteld, dat was zo prachtig. Dat had je es moeten horen...”

„Spróókjes,” zegt Juultje weer, „spróókjes...?”

„Ja natuurlijk. Wat is er dan? Wat doe jij ráár!!”

„Spróókjes,” zegt Juultje voor de derde maal... „maar... maar gaat jouw moeder dan niet van het Kerstfeest vertellen? Van het Kindje in de kribbe?”

„Hè? Wat? Kindje in de kribbe? Wat is dat?”

Juultje doet een stap achteruit, ze bekijkt het meisje van onder tot boven.

„Weet jij... weet jij niet eens wat... wat Kèrstfeest is? Wéét jij dat niet?”

Josefientje uit het witte huis schudt haar hoofd, haar lange, blonde krullen dansen daarbij op en neer.

Ze pakt Juultje bij een arm.

„Kindje? Wat voor een kindje, vertel es gauw. Is dat óók een sprookje? Een nieuw? Is het een móói?”

Nu kijken de ogen van Juultje bijna boos.

„Spróókje? Helemáál geen sprookje! Het is echt gebeurd... in de kerstnacht. Echt waar, hoor, heel, heel lang geleden...”

Josefientje schudt haar bij een arm heen en weer.

„Echt gebeurd? O, dat is nog veel mooier. Vertel es, vertel es gauw, toe dan, zeg.”

„Maar... maar wéét jij dan niet... dat de Here Jezus geboren is in een stal? Wéét je dat niet? En van de herders buiten bij de schaapjes? Oók niet? Dat is... dat is... En van de Wijzen uit het Oosten en van Jozef en van Maria... Weet jij dat allemaal niet...?”

Josefientje trekt haar mee naar een ronde bank met zachte kussens. Juultje zakt er diep in weg, ze heeft nog nooit zó zacht gezeten. Ze denkt daar niet aan, ze denkt alleen aan het meisje naast haar met die mooie krullen, met haar grote strik en die prachtige kerstboom. En dat meisje weet niet eens...

„O, toe, vertel nou... tóe nou, Juultje...”

„Ja, ja...” zegt Juultje, „já...”

Het is net, of ze de herders op het veld ziet, of de engelen aan de lucht komen zingen...

Ze vertelt van de donkere nacht, van de herders die op stap gingen, van het Kindje in de Kribbe... de Zoon van God.

Josefientje kruipt dichter naar Juultje toe.

Haar mond wijkt een beetje open.

„De Zóón van Gòd,” zegt ze zachtjes, „de Zóón van Gòd . . . ?”

Juultje vertelt van Maria, van Jozef, van de Wijzen uit het Oosten. Ze vertelt hoe diep ze bogen bij de kribbe voor het Kindje.

Josefientje trekt aan haar arm. „Maar waarom kwam het Kindje dan uit de hemel, Juultje . . . ?”

Juultje kijkt naar de grote kerstboom, naar de stralende lichten.

„Het Kindje wilde ons gelukkig maken,” zegt ze. „Als je in Hem gelooft, mag je later bij Hem in de hemel komen . . . dat staat allemaal in de bijbel . . . echt waar . . .”

Josefientje springt op en loopt naar het raam. Ze kijkt naar de donkere lucht, waaruit de vlokken nog steeds omlaagtuimelen. Met een sprongetje is ze weer op de bank.

„Vertel dan es verder,” zegt ze, „tòe dan, Juultje, vertel dan verder.”

Juultje vertelt maar, ze vertelt maar door. Moeder heeft elk jaar de kerstgeschiedenis aan Juultje verteld, ze heeft dat zelf nooit gedaan.

Ze vertelt van de vlucht van Jozef en Maria . . . Van koning Herodes, die het Kindje wilde doden . . .

Josefientje zit nu heel recht.

„O, néé . . . néé, hoor, dat màg niet,” zegt ze, „dat mag helemaal niet. Ik wou dat ik . . .”

Ze horen geen van tweeën de deur opengaan, ze horen geen van tweeën, dat er iemand de kamer inkomt . . .

„Maar kindertjes . . .”

Juultje springt overeind van schrik, ze kijkt naar de grote, deftige dame, die vlak bij de bank komt staan.

„Ik . . . ik wou . . .” hakkelt ze, „ik heb de krans . . . maar hij viel en toen zei Josefientje dat het mocht . . . Ik ga gauw naar huis . . .”

Daar staat ze te hakkelen en alles door elkaar te praten. Daar staat ze met vuurrode wangen, haar ogen naar beneden. Ze

durft die deftige dame helemaal niet aan te kijken. Die deftige mevrouw kan wel heel kwaad zijn. omdat ze zo maar die kamer is binnengegaan.

Josefientje is helemaal niet geschrokken, die is helemaal niet bang van de deftige dame. Die slaat twee lange armen om haar hals.

„Moeder, Juultje weet zo'n mooi verhaal... het is echt gebeurd, het gaat over een stal en een Kindje in de kribbe... De Here Jezus... Hij is de Zoon van God, echt waar. Dat wist u niet, hè moeder? Moeder, mag zij donderdag ook komen...?”

Die deftige dame schrikt een beetje. Ze doet een stap naar Juultje toe. Ze legt een hand op Juultjes schouder. Juultje moet daar even stilletjes van zuchten.

„Je hoeft helemaal niet bang te kijken, hoor. Josefientje haalt altijd iedereen binnen. Dat geeft niets, hoor, meisje. Jij mocht best even naar de boom kijken. Maar nu moet je naar huis gaan. Het sneeuwt zo hard en anders wordt je moeder ongerust. Eerst krijg je nog wat van me. Kijk es, hier is een prachtige chocoladekrans, zie je wel? Die is voor jou, voor het brengen van de kerstkrans.”

Ze lopen naar de deur. Maar Josefientje is niet tevreden. Ze trekt die deftige dame zo maar aan haar arm, ze zegt heel ongeduldig:

„Ja, maar mag ze ook komen, moeder?”

De grote dame kucht even, ze legt een arm om Josefientjes schouder.

„Kalm aan, kalm aan een beetje, Josefientje. Dat zullen we dan nog wel zien. Zo, Juultje, ga niet ondersteboven, het is een beetje glad. Dag hoor.”

Grote, dikke sneeuwvlokken waaien naar binnen tegen Josefientjes gezicht. Ze knijpt de ogen even dicht.

„Dag...” roept ze, „dag, hoor... daag. Donderdag kom je, hè?”

7. ER IS ZOVEEL TE DENKEN ...

Juultje hoort de grote voordeur dichtvallen achter haar rug. Ze gaat de weg weer op.

Ze heeft zo heel erg naar sneeuw verlangd en naar een heel wit Kerstfeest morgen. Honderden vlokken tuimelen nog steeds omlaag, liggen op haar muts, plakken tegen haar wangen ... Ja, ze heeft zo erg naar sneeuw verlangd ... en nu ... nu het sneeuwt ... nu kijkt ze er bijna niet naar. Nu denkt ze daar niet aan.

Ze heeft de handen diep in de zakken, boven op haar schatten: een chocoladekrans ... een suikerkipje, twee pepermunten en een boterbrokje ...

Er trekt een rimpeltje tussen haar blauwe ogen, zo diep loopt ze te denken.

Is het over morgen, over de sneeuw op het Kerstfeest? ... Nee, helemáál niet ... Is het over al die heerlijke dingen in haar zak? ... Nee ... nee, helemáál niet ...

Ze staat opeens stil en kijkt om. Het witte huis ligt daar weer, eenzaam en alleen. De dennebomen, die nu een dikke, witte deken op hun takken hebben, zwaaien nog steeds zachtjes heen en weer.

De grote voordeur is dicht.

En voor het raam staat nog altijd die geweldige kerstboom te branden.

Beweegt daar iets voor het raam? Zwaait er een hand? Ja, dat moet Josefientje zijn, die naar haar wuift.

Ze trekt de handen uit haar zakken, allebei. Ze zwaait met twee handen omhoog. Misschien ziet Josefientje het wel.

Dan gaat ze weer, de hoek om . . . Het witte huis kun je hier-vandaan niet meer zien.

„Dag . . . dag hoor! Donderdag kom je, hè?” zei Josefientje . . . Nog dieper trekt het rimpeltje tussen haar ogen.

Die mevrouw . . . die mevrouw was wèl aardig en die mevrouw was helemaal niet boos, dat ze in de kamer was . . . Maar toch . . . toch vroeg die mevrouw niet of ze kwam donderdag . . . Alleen Josefientje vroeg het maar. En ze durft immers niet zo maar naar het witte huis te gaan. Stel je voor, o nee, hoor, dat durft ze echt niet . . .

Bij oma Rijnders schijnt het licht tussen de gordijnen door. Maar van oma zelf zie je niets.

En daar is het straatje waar Liesje woont. Bij Liesje zie je helemaal niets. De gordijnen zijn stijf dichtgetrokken. Mis-schien is ze al aan het eten.

Ja, eten . . . ze moet een beetje opschieten, ze is eigenlijk hele-maal de tijd vergeten. Is ze lang bij Josefientje geweest?

Gauw, naar de bakker en dan naar huis.

Ze schiet de hoek van de straat om, springt in de sneeuw. Haar voeten zakken er heerlijk in weg. De bakker staat in de open deur van zijn winkel.

„Ha, ha, Juultje, gelukkig. Ik dacht al dat er wat gebeurd was, het is bijna zes uur. Waar ben je zo lang geweest, meid? Ik dacht dat je in het witte huis bleef slapen!!!”

Ze springt de winkel binnen, de deur valt achter haar dicht. „Ik mocht binnenkomen, bakker, zo maar in de kamer . . . en . . . en ik ben de gang ingerold met de doos . . . hij was helemaal goed, hoor en ik . . .”

„Nou, Juultje, dat is ook een nette manier om voor het eerst bij iemand aan de deur te komen!! De gang ingerold?”

„Ja . . . voorover de gang in, maar ik hield de doos omhoog.”

„En was die mevrouw niet boos?”

„Helemaal niet . . . want die was niet thuis en Josefientje moest erom lachen en de krans was nog heel. En ik mocht kijken naar de boom. Ze hebben daar een boom . . . nog hoger . . . nog hoger . . . dan de zolder hier.”

De bakker lacht erom: „Wel, wel, was hij nòg niet hoger? Was hij niet tot de lucht?”

Ze schudt haar vlechten naar achter, de sneeuw stuift op de toonbank: „Luister nou, bakker... er zaten wel duizend lichtjes in... duizend, hoor... en...”

„Wel, wel, zaten er soms tienduizend in, soms een miljoen?”

„Nee, stil nou, bakker, ik mocht kijken en ik kreeg een chocoladekrans van de moeder van Josefientje en...”

De bakker schudt haar bij een arm: „Nou zeg, en die was niet thuis...”

„Nee, nee, maar die kwam later... Bakker, hoor nou es even. Dat meisje had een grote kerstboom en ze wist niet eens wat het Kèrstfeest was... Haar moeder ging sprookjes vertellen bij de kerstboom. Raar, hè? Maar ik heb alles verteld, alles, hoor. En ze vond het zo mooi. En toen kwam haar moeder binnen...”

De bakker geeft geen antwoord, ze staan daar samen bij de toonbank. Door het verlichte winkelraam zien ze allebei de sneeuwvlokken dwarrelen. De bakker kijkt daarnaar, hij kijkt naar de hoge lucht, waar die sneeuwvlokken uit omlaagvallen. Hij zegt: „’t Is toch wat... ’t is toch wat, zeg. En ik was zo kwaad...”

Juultje rekt zich op haar tenen: „Kwaad? Was u kwaad, bakker? Omdat ik zo lang wegbleef? Ik dacht... dacht...”

„O, welnee... daarom niet... daarom niet... Ga maar mee, Juultje, ga maar mee naar binnen, moeder de vrouw weet niet, waar we blijven. Je krijgt nog wat van me.”

Juultjes ogen stralen alweer, ze gaat vlak achter de bakker aan naar de kamer.

„Zijn jullie daar?” zegt de bakkersvrouw. „Ben je niet koud geworden? Zo maar door de sneeuw?”

De bakker pakt een doosje van het dressoir, hij maakt het open. Daar ligt een hart van cake met roze letters erop.

„Voor Juultje” staat daarop te lezen.

„Kijk es even, dat mag jij mee naar huis nemen. Ik heb er vanmiddag even die letters opgespoten.”

„O,” zegt ze en nog eens: . . . „O . . .”

Haar ogen glanzen van blijdschap. Ze pakt de doos voorzichtig in haar handen.

„O, dank u wel, dank u wel.”

Wat is het mooi om daarmee nu naar huis te gaan.

De twee in de kamer lachen. De bakker loopt met haar mee naar de winkeldeur.

De bel tjingelt vrolijk boven haar hoofd.

Daar gaat ze, de doos tegen zich aan. Deze doos gaat ze niet wegbrengen, deze doos gaat ze thuisbrengen. Ze zullen thuis niet weten wat ze zien. Ze zullen thuis niet weten wat ze horen, als ze alles gaat vertellen . . .

De bakker kijkt haar na. Hij schudt zijn hoofd. En ik was zo kwaad vanmiddag. Ja zeker, ik was kwaad omdat Joost op eens ziek werd, net op zo'n drukke middag . . . Gelukkig maar, dat de Here het altijd beter weet dan wij. Als ik Jóóst gestuurd had met de krans, dan was hij vast niet binnengekomen in de kamer. Juultje wél. De Here Jezus heeft Juultje daar het kerstwonder laten vertellen. Misschien moest Joost dáárom wel ziek worden. Het kan heel wonderlijk gaan in de wereld. Dat is nou wat je noemt Gods leiding . . .

Hij draait het licht in de winkel uit en gaat de gang in naar de kamer. En nõg eens schudt hij het hoofd . . . Een mens denkt altijd maar aan zich zelf. Als het niet naar je zin gaat, word je kwaad . . . Maar de Here bestuurt alle dingen, dat zie je nou maar weer.

De straat ligt nu stil en licht in het wit van de sneeuw gedoken. Het grote raam van de bakkerswinkel is donker en verlaten. En buiten loopt er niemand meer.

8. AALTJE UIT HET WITTE HUIS

Het is al bijna halfnegen als er weer iemand op dat donkere raam van de bakkerij afkomt.

Het is een groot, stevig meisje met een dikke jas aan en een warme muts op het hoofd. Ze houdt de handen diep in de zakken van die jas gedoken en ze gaat met grote stappen door de sneeuw. Ze loopt een beetje te mopperen.

„'t Is toch wat, een mens door zo'n hondeweer te sturen. En dat allemaal voor een kind, dat niet slapen kan. 't Is toch wat . . .”

En toch is ze niet boos, haar bruine ogen kijken links en rechts de straat in. Ja, dat is de winkel, waar ze de eerste dag om melk is gegaan en daar in het ijzerwinkeltje heeft ze spijkers gekocht. Mevrouw wilde de schilderijen ophangen. En daar . . . En weer begint ze een beetje te mopperen: „Waar woont die bakker nou eigenlijk, over wie Josefientje het had? Zeker helemaal aan het andere eind van de straat. 't Is toch wat . . . Ja, o ja, daar op het hoekje, dat grote, donkere raam. Daar zal het wel wezen. Ja, hoor.”

Aaltje, het dienstmeisje van mevrouw Van Bellekom uit het witte huis, gaat de stoep op en trekt aan de bel. Wat moet die bij de bakker en dat door de sneeuw? Is één kerstkrans niet genoeg? Moet de bakker er nòg een maken? Was hij soms niet goed genoeg?

De bakker komt de winkel door en draait de deur van het slot. Hij kijkt verbaasd naar Aaltje.

„Dag, bakker. Ik kwam met een boodschap van mevrouw Van Bellekom uit het witte huis.”

De bakker schrikt, hij denkt aan het verhaal van Juultje. In de gang gerold... voorover in de gang gerold...

„Zo, juffrouw... en... zijn er klachten? Komt u even binnen staan. Het is koud.”

Ze stapt de winkel binnen en staat daar op de mat.

Onder haar voeten smelten de kleine kluiten sneeuw, die van buiten mee naar binnen zijn gekomen.

„Klachten? Hoe bedoelt u? Ik kwam vragen hoe dat meisje heette van haar achternaam. Dat meisje, dat de krans vanmiddag bij ons heeft gebracht.”

De bakker schrikt voor de tweede maal. Zie je wel, toch klachten. Juultje heeft zeker niet alles verteld.

„Eh... ja, hoe bedoelt u dat? Eh... zijn er klachten?”

„Klachten? Welnee, helemaal niet. Maar Josefientje heeft het meisje binnengehaald en nu wil ze haar donderdag bij de kerstboom hebben. En nu is ze helemaal vergeten te vragen hoe dat meisje van haar achternaam heet en waar ze woont. Dat schaap kon er niet van slapen. En mevrouw heeft haar haar zin gegeven. Dat gaat zo, als je maar één kind hebt op de wereld. Ja, als u het mij vraagt, ik vind het onzin. Wie weet wat voor een meisje Juultje is. Je kunt toch iedereen zo maar niet binnenhalen... Het kan wel helemaal geen net meisje zijn...”

Nu is de bakker zijn schrik vergeten, hij gaat een beetje rechter staan, hij maakt zich een beetje kwaad.

„Eh... juffrouw... juffrouw... ja, ik weet uw naam niet...”

„Ik heet Aaltje Stam...”

„Zo, Aaltje Stam, ik wou maar zeggen: Juultje is een heel net meisje. Misschien wel netter dan Josefientje van u.”

En nu maakt Aaltje zich ook een beetje kwaad, ze gaat ook een beetje rechter staan.

„Zo en wat hebt u eigenlijk van mijn Josefientje te vertellen? Dat néém ik niet, ik zou wel eens willen weten...”

Ze houdt verbaasd op, want de bakker buigt voorover, hij grijpt zijn dikke buikje vast van het lachen...

„O, o, nou is het helemaal mooi. Nou staan we samen ruzie te maken over twee kinderen en we kennen ze niet eens. U kent Juultje niet en ik ken Josefientje niet. We lijken wel twee kemphanen. Kom maar gauw binnen. Ik begrijp het best. Jij houdt veel van Josefientje. En ik houd veel van Juultje. Kom toch binnen en warm eerst es lekker je voeten. Van die koude voeten alleen al zou een mens kwaad worden.”

Ze komen samen de kamer in, Aaltje voorop. De bakkersvrouw kijkt verbaasd.

„Kom binnen. Kom gauw bij de kachel, is me dat een weer!”

Aaltje zit al lekker bij de gloeiende haard, haar wangen tintelen en ze krijgt weer gevoel in haar koude tenen. Ze vertelt het hele verhaal aan de bakkersvrouw.

De bakker zegt: „We hadden haast ruzie, zij vond Josefientje lief en ik vond Júúltje lief en toen gingen we daar ruzie over maken.”

De bakkersvrouw moet erom lachen: „Nou, daar hoort een warme kop chocola bij met een versgebakken koekje. En dat meisje woont tien huizen verder. Ze is het dochtertje van timmerman Roos. Die is bij jullie grote kerstboom geweest, hè?”

Aaltje knikt; ze zou hier wel willen blijven in dat kleine, knusse kamertje.

„Dat meisje kwam de kerstkrans brengen, ik wist er niets van. Josefientje had opengedaan, voordat het meisje belde. En die rolde toen met doos en al de gang in. Ze heeft haar meteen binnengehaald, dat is echt iets voor Josefientje.”

Ze neemt gauw een slokje van die heerlijke, warme chocola. „Och ja, zo'n kind is altijd alleen en d'r vader op zee. Eerst wou mevrouw er niet van horen, dat het meisje komen zou. Maar Josefientje begon zo te jammeren. En vanavond in bed lag ze zo zielig te huilen. Ze zei maar: ik wil zo graag dat het meisje komt.”

En toen vond mevrouw het goed. Maar ze wist niet eens waar ze woonde en hoe ze heette. En Josefientje bleef er maar over doorgaan.

Mevrouw zei: ga dan maar naar de bakker, Aaltje. Je moet toch ook nog even deze brieven voor me posten. Dan is het hart van Josefientje ook weer gerust. Ja, en nu zit ik hier.”

De bakkersvrouw kijkt naar Aaltje, ze zegt: „Josefientje houdt zeker erg van kinderen. Daarom wil ze er Juultje natuurlijk ook bij hebben.”

Aaltje schuift het kopje een eindje verder de tafel op. Ze zet een elleboog op die tafel en kijkt een beetje dromerig in het licht van de lamp, die laag boven de tafel hangt.

„Jáááá, dat is zo, maar Juultje had, geloof ik, een verhaal ver-

teld bij de kerstboom en dat vond ze zo mooi en dat wou ze wéér horen . . .”

De bakker kijkt naar haar, hij denkt aan Joost, die ziek werd, hij denkt aan Juultje, die door de straten ging . . .

Hij zegt: „Ja, dat vertelde Juultje. Jullie zitten daar met een grote kerstboom, maar van het kerstwonder weten jullie niets.”

Aaltjes wangen worden nog roder. Ze buigt over de tafel heen: „Ik . . . ik weet het toch eigenlijk wèl. Mijn moeder vertelde het wel eens . . . maar mijn moeder is al heel lang geleden gestorven. En mijn vader is op zee gebleven.”

De bakkersvrouw staat op, ze schenkt de kopjes nog eens vol. Ze staat een ogenblik met het kannetje in haar handen.

„Je moet maar es meer komen,” zegt ze . . . „Je bent misschien wel veel alleen . . . Kom maar gerust. Het zal net zijn, of ik een grote dochter heb.”

Aaltje geeft geen antwoord. Ze kijkt alleen maar heel dankbaar naar het vriendelijke gezicht van de bakkersvrouw.

9. ALS HET NACHT GAAT WORDEN...

Een half uur later gaat ze naar Roos de timmerman. De bakkersvrouw loopt met haar mee naar de winkeldeur. „Kijk, Aaltje, het laatste huis op het hoekje aan dezelfde kant van ons. En kom maar gauw terug.”

Ze sluit de winkeldeur en kijkt Aaltje een ogenblik na door de winkelruit.

Ze schudt haar hoofd: „Zo'n meisje toch. Geen vader en geen moeder en alles vergeten wat haar moeder vertelde. Zo'n schaaap toch... Ze moet maar veel hier komen...”

Aaltje gaat over de stoep. Mopperen doet ze niet meer. Wel ligt er een kleine rimpel tussen haar ogen. Ze denkt aan haar moeder. Het is net, of ze weer een klein meisje is zoals Josefientje. Ze staat dicht tegen haar moeder aan, het is Kerstfeest en buiten is het guur en koud. Haar moeder vertelt van het kerstwonder. Waarom is ze dat allemaal vergeten? Ze is bij een tante in huis gekomen. Die heeft daar nooit over gesproken.

Roos. Timmerman. Daar staat het op een vierkant bord naast de voordeur. Zou het meisje al slapen? Geloof maar dat Josefientje nog wakker is. Die ligt te wachten tot ze terug is, daar kun je vast op rekenen.

De bel rinkelt zachtjes in de korte gang achter de voordeur. Juultjes moeder doet de deur open.

„Dag... juffrouw...”

„Dag, mevrouw. Ik ben Aaltje uit het witte huis van de Koningsweg. Uw dochtertje is vanmiddag bij ons geweest, bij de kerstboom. En Josefientje wou zo graag...”

„Maar kom toch even binnen, Aaltje.”

Binnen is de kachel lekker warm. Hè, je zou de sneeuw en de kou hier vergeten. Timmerman Roos steekt Aaltje zijn grote, brede hand toe.

„Jij bent een nieuweling op ons dorp, hè? Welkom binnen, zou ik zeggen.”

Aaltje vertelt het hele verhaal weer.

Moeder Roos knikt lachend: „O, Juultje zal het heerlijk vinden, ze heeft nergens anders over gesproken.”

„O ja, mevrouw? En slaapt ze al?”

„Al lang. Ik zal een kopje thee voor je inschenken, Aaltje.”

„Graag, mevrouw. En dan ga ik weer.”

Juultje hoort niets van dat alles. Die ligt heerlijk op één oor en slaapt maar, slaapt maar.

Ze droomt alles door elkaar.

Ze staat in de sneeuw en er komt een grote kerstboom aanwandelen. Die blijft vlak voor haar voeten staan. En die kerstboom groeit, groeit!!

Die groeit boven de huizen uit, boven de toren uit.

En dan begint het hard te sneeuwen, vlokken rollen op de takken, hoe langer hoe meer.

De bakker komt erbij; hij zegt: „O, Juultje wat een boom. Hij is toch veel hoger dan ik dacht! Geweldig!! We zullen samen es . . .”

Och heden, nee, Juultje merkt niets van alles wat er beneden gepraat wordt. Ze is zo moe van de middag en van alles wat ze heeft beleefd. Ze is zo maar in bed naast de slapende Willempjes gerold en meteen ingeslapen . . .

Tien minuten later gaat Aaltje weer naar het witte huis.

Als Josefientje nog wakker is, zal ze aan mevrouw vragen, of zij even naar boven mag om het allemaal te vertellen . . .

Ze loopt het laatste eindje bijna op een draf.

Ze ziet de kerstboom in de verte al staan, het licht van al die lampjes valt naar buiten op de dikke, witte sneeuwdeken. Waarom . . . waarom heeft zij, Aaltje, het kerstwonder niet aan Josefientje verteld? . . .

Daar zit mevrouw bij de kerstboom. Ze vindt opeens, dat

mevrouw daar erg alleen zit. Het is niet leuk als je man altijd op zee is.

Maar... maar ze zit helemáál niet alleen. Kijk es! Wie zit daar weggekropen dicht tegen haar moeder aan?

Als dat Josefientje niet is!

Ze draaft het tuinpaadje op, komt gauw de gang binnen.

Josefientje springt overeind en danst om haar heen.

„Vertellen, Aaltje, vertellen.”

„Ja, gauw maar, Aaltje,” zegt mevrouw. „Josefientje kon niet slapen en ze is naar beneden gekomen. Ze wou zo erg graag wachten tot je weer terug was.”

„Komt ze, Aaltje? Ja, hè? En waar woonde ze en was haar moeder thuis en hebben ze nog meer kinderen en was ze nog wakker en wou ze graag en...”

„Nou, nou, nou...” bromt Aaltje... „kalm aan een beetje. Dat kan ik allemaal tegelijk niet zeggen, hoor. Ik zal je wat anders vertellen. De bakker en ik hebben bijna ruzie gehad.” Mevrouw schrikt ervan: „Maar Aaltje, dat is toch helemaal niet netjes?”

„O, maar het was gauw over, mevrouw. Hij zei wat van Josefientje dat ik niet mooi vond en ik zei wat van Juultje dat hij niet mooi vond.”

Mevrouw kijkt verbaasd: „Hoe kan dat nou, en hij kent Josefientje niet eens.”

Aaltje schiet in de lach: „Nee en ik ken Juultje niet eens. Raar, hè?”

Ze vertelt het hele verhaal en Josefientje zit ademloos te luisteren. Ze trekt Aaltje aan haar arm: „Heeft ze nog broertjes en zusjes?”

„Eén broertje en één zusje heeft Juultje... En ze sliep al lang en ze heeft niets gehoord. Maar ze mag wél komen.”

Mevrouw staat op: „Kom, Josefientje, nu gaan we echt naar boven. Kom maar.”

Ze slaat haar arm dicht om Josefientje heen, zo gaan ze samen de trap op.

Josefientje heeft opeens een erge slaap!! Verschrikkelijk. Ze

duikt gauw in het grote bed. Onder de mooie, donzen deken. Het is een grote slaapkamer waar Josefientje slaapt. Met een prachtige wastafel en een leuke boekenkast. Er staat nog een mooi schrijftafeltje ook. Voor de grote ramen hangen dikke, fluwelen gordijnen.

Mevrouw Van Bellekom buigt diep over het bed: „Nu kun je lekker slapen. Nu is alles heerlijk voor je, hè? En overmorgen komen de meisjes. Nu niet meer wakker liggen, hoor.”

Josefientje slaat twee armen om haar moeders hals.

„Ja, ja, fijn, hè moeder... ik... ik wou ook wel graag een broertje hebben net als Juultje of een zusje net als Loesje.”

Mevrouw Van Bellekom strijkt over de krullen van Josefientje. „Ja... dat zou wel fijn zijn, hè? Nou, wie weet, je moet maar erg geduldig zijn, hè Josefientje?”

De kamerdeur gaat dicht. Ze ligt daar nu alleen in die grote kamer. Josefientje van Bellekom.

En boven in het tweepersoonsbed ligt Juultje, die is alweer aan een nieuwe droom bezig.

Er komt een grote hond door de sneeuw. En er staan nu opeens drie kerstbomen in de straat.

Die grote, zwarte hond wil boven in die bomen klimmen. Het is Riks van buurvrouw Jansen. Pas toch op, je gooit alle kerstbomen om...

O, o, o, daar gaat er al een... hou vast, hou váááást.

Juultje duwt, ze rukt, ze trekt... Ze duwt Willemientje bijna het bed uit. Ze worden van schrik allebei wakker.

„Schei toch uit,” broemt Willemientje... „wat doe je toch...”

„Nou, stil maar,” zegt Juultje... „ik, ik weet niet hoe het kwam... jij hebt zeker zo'n grote plaats, ik kan bijna niet in bed...”

Onder aan de trap komt moeders stem: „Wat is dat boven? Niet praten, hoor. Het is al negen uur geweest.”

Ze horen het niet eens, die twee. Ze zijn alweer in slaap gerold, dicht tegen elkander aan.

10. DAAR IS JOSEFIENTJE!!!!

Het is donderdagmiddag, drie uur.

In de kamer bij Roos zitten ze allemaal bij elkaar. Jantje is net uit bed en zit in de box. Hij hijst zich overeind en komt over de rand hangen.

Willemientje zit bij de tafel en knipt plaatjes uit de krant. Vader leest in een boek en moeder ook.

Alleen Juultje kan niet rustig blijven zitten. Ze wipt stille-tjes de kamer uit en staat in de gang bij de kapstok.

Vier uur, heeft Aaltje gezegd. En nu is het drie . . . Maar eer ze nou haar schoenen es aan heeft en haar mantel. En moeder moet haar vlechten nog overdoen. Ze zal alvast haar schoenen maar in de keuken gaan aantrekken. Moeder heeft ze prachtig gepoetst, ze glimmen haar tegen, als ze de deur van de keuken opendoet.

Ze zucht even. Ze vindt het heerlijk en toch een beetje griezelig om naar het witte huis te gaan. Zouden die meisjes het niet erg vinden, dat ze er bij is? Maar die meisjes zijn er misschien nog wel niet geweest, ze wonen hier immers nog maar pas.

„Juultje?”

Ze komt op één schoen en op één kous de kamer in.

„Wat doe je, Juultje?”

„Mijn schoenen alvast aantrekken, moeder.”

„Maar kind, het is net drie uur en het is maar tien minuten lopen. En je moest er immers om vier uur pas zijn . . .”

Ze trekt haar andere schoen ook aan, op de punt van een stoel.

„O, moeder, maar het duurt allemaal zo lang . . .”

En dan wordt er gebeld.

Moeder gaat opendoen. Juultje hangt een beetje rond bij de tafel.

„Toe, Juul,” zegt vader, „ga wat doen, meid. Niet zo rondhangen.”

„Ja, vader . . .”

Maar opeens springt ze van de stoel en is met een sprongetje de gang in. Willemientje komt vlak achter haar aan.

„O, moeder, is het . . . is het Josefientje?”

Daar staat ze in de gang, een rode muts op haar blonde krullen. De strik wipt er net een beetje onderuit.

„Ha,” zegt ze, „ik kom je halen. Ik kon niet langer wachten, hoor. En moeder zei: ga dan alle meisjes maar halen. Dan heb je wat te doen. O, is dat je zusje?”

Willemientje kruipt verlegen tegen moeder aan. Ze doet altijd een beetje verlegen tegen vreemden en ze heeft dit meisje immers nog nooit gezien!

„Kom maar even in de kamer,” zegt moeder, „dan zal ik gauw Juultje’s vlechten overdoen. Haar schoenen heeft ze al aan.”

„Och,” zegt Josefientje, en nog eens: „Och . . . !”

Want daar ziet ze Jantje in de box, die twee armpjes naar haar uitstrekt. Jantje is helemaal niet verlegen, die weet niet eens wat verlegenheid is.

„O, Juultje, wat lief!!!”

Ze hangt al over de box en praat met kleine Jan, die het prachtig vindt.

Juultje is niet meer te houden. Die wil opeens alles tegelijk doen. Haar zondagse mantel opzoeken, haar muts halen, haar handen wassen. Ze roept aan Willemientje: „Toe, haal jij mijn muts even.”

Ze roept aan moeder: „O, moeder, doe nou toch gauw mijn haar.”

Ze roept aan vader: „Vader, hoor es, hoe laat is het nou precies op uw horloge? . . .”

„Kalm aan, kalm aan, kleine druktemaker,” lacht moeder, „kom, eerst je haar maar.”

Josefientje heeft helemaal geen haast, ze aait Jantje over zijn

blonde kuifje. En dan komt ze bij Willemientje kijken naar de plaatjes uit de krant.

Ze zucht ervan, ze zegt: „Ik wou dat ik ook broertjes en zusjes had. Het is niks leuk, altijd alleen . . .”

Willemientje kijkt op van haar plaatjes. Ze kijkt recht in het gezicht van dat mooie meisje met haar blonde krullen.

„Dan moet je d'r om bidden, hoor, net als wij, hè Juul? Wij hebben om een zusje gevraagd en we kregen een broertje, hè Juul?”

Josefientje kijkt verbaasd van de een naar de ander: „Bidden? Vragen? . . . Aan . . . aan . . . wie dan? Is er dan iemand, van wie je die broertjes krijgen kunt? Ja?”

Moeder moet even een hand op die blonde krullen leggen. Ze denkt aan de moeder van Josefientje, die sprookjes vertelt bij de kerstboom.

„Hoor es, Josefientje. Er is er maar Eén, die jou een broertje of een zusje geven kan. Dat is de Here, weet je wel? Van Wie Juultje verteld heeft.”

Josefientje staat met haar rug naar de box: „De Here? Dat Kindje van de kribbe? Die naar de hemel is gegaan? Mag je 't aan Hem vragen? En hoort Hij dat? Hoort Hij dat echt zo ver weg? Ja?”

De moeder van Juultje knikt, ze hoeft niet eens wat te zeggen, want Juultje zegt het al.

„Ja, hoor, de Here hoort alles, hè moeder? Alle kinderen, hè moeder?”

En weer hoeft moeder niets te zeggen, want Willemientje doet het al:

„Ja, hoor, ja, echt waar. En wij hebben om een zusje gevraagd en we kregen een broertje. Maar het was toch fijn.”

Ze knikt er zo hard bij, dat haar korte vlechtjes op en neer wippen.

Josefientje staat nog steeds met haar rug naar de box. Ze voelt niet eens, dat Jantje met een klein, klevig vuistje over haar rug aait. Ze staat daar met grote, verbaasde ogen . . .

„En . . . en krijg ik het dan, krijg ik het dan vast, als ik het vraag?”

En nog eens moet de moeder van Juultje haar hand op dat blonde hoofd leggen. Het is net, of ze Josefientjes moeder voor zich ziet. Dat is vreemd, want ze kent haar immers helemaal niet.

„Nee, Josefientje, dat is helemaal niet zeker. Maar je mag er wel om vragen. De Here Jezus geeft het je alleen als Hij het goedvindt. Maar Hij is de Enige, die je dat geven kan. Vergeet dat maar nooit, Josefientje. De Enige op de hele wereld.”

Josefientje komt naar de tafel toe, ze kijkt nog altijd recht in de ogen van Juultjes moeder.

„Ja?” zegt ze, en nog eens: „Ja?” Dan . . . dan ga ik er óók om vragen . . . vast en zeker, hoor!!”

11. KERSTFEEST IN HET WITTE HUIS

Het is precies halfvier, als ze samen stevig gearmd door de sneeuw gaan, net of ze heel dikke vriendinnen zijn. De moeder van Juultje staat voor het raam.

„Zo'n kind toch . . . ,” zegt ze zachtjes . . . „zo'n schaap . . . ”
Buiten gaan die twee gearmd door de sneeuw.

„Josefientje, kijk es, daar is óók een klein kindje gekomen. Ik heb het gezien. Zo'n leuk, klein poppetje. En ik mocht het even vasthouden, toen ik de kerstkrans kwam brengen!!”

„Ja? Ik ga ook om een zusje vragen, hè? Vast!!”

Ze gaan de hoek om. Juultje wuift naar een klein raam met groene luiken.

„Wie zie je daar?”

„Oma Rijnders, daar heb ik ook een kerstkrans gebracht. Dat was zo leuk. De bakker heeft hem gegeven en oma dacht dat hij verkeerd bezorgd was!”

„Ja?”

Ze gaan het kleine straatje door.

„Hier woont Liesje,” zegt Juultje.

„Liesje? Wie is dat nou weer?”

„Liesje Verstraten, die ligt al een jaar in bed, maar ze heeft altijd plezier. Gisteren hebben we een pop voor het raam gemaakt. Er staat nog een klein stukje van hem, zie je wel? Zullen we even zwaaien? Ze weet alles, ik heb alles verteld van jullie boom en dat ik mocht komen . . . ”

„Ja?”

Ze staan samen voor het raam en zwaaien naar Liesje, die lachend terugwuift.

„Is dat nou het meisje, Juul?”

„Ja, hoor, ze is me komen halen . . . Dag, ik kom alles wel vertellen. Dag hoor!”

Ze gaan weer verder, nu moeten ze Ellie halen.

Juultje wordt daar toch een beetje stil van. Die meisjes wonen allemaal in grote huizen. Ze kent ze wel, al gaan ze niet bij haar op school.

Maar Ellie vindt het zeker niet erg, dat zij er bij is, want ze steekt zo haar arm door die van Juultje.

„Jij komt ook? Reuze, zeg.”

Een kwartier later zijn ze allemaal bij elkaar. Ze gaan het paadje op naar de voordeur van het witte huis. Ze hoeven niet eens te bellen, want Aaltje trekt meteen die deur open.

„Daar zijn de dames, veeg maar goed je voeten op de mat. Jullie brengen zoveel sneeuw mee naar binnen . . . En daar is Juultje. Jouw vader en moeder ken ik wel en jou kende ik nog niet. Dat is toch ook wat! Wat heb jij een prachtige mantel aan, dat is vast je zondagse.”

Juultje knikt, ze lijkt nu Willemientje wel, zo verlegen als ze is. Josefientje kan zo lang niet wachten, die heeft al lang haar mantel uit en haar muts af en gaat de kamer in. De andere meisjes komen achter haar aan. Juultje is de laatste.

Ze zucht bijna hoorbaar. Was de kamer zó groot . . . was het kleed zó dik en prachtig onder haar voeten, eergisteren ook . . . ? Ze zucht nog eens. Ze heeft er verschrikkelijk naar verlangd hier te komen en nu zou ze opeens naar moeder willen. Naar hun eigen kleine kamer.

Maar daar is Josefientjes moeder. Ze pakt haar zo maar bij haar schouder.

„Daar is Juultje weer. Vond je 't mooi, dat Aaltje geweest was? Zo'n Josefientje toch, hè? Die lag gewoon te huilen in bed. Huil jij ook wel eens in bed?”

Ze lacht en knikt maar wat . . . en moet alle verlegenheid wel vergeten. Want mevrouw Van Bellekom gaat naar een tafeltje met een groot, geborduurd kleed erop, dat een beetje vreemd en hobbelig op die tafel ligt. Ze tilt een punt van dat kleed op: „Kijk es, kinderen, hier liggen allemaal mooie geschenken voor

jullie. Die gaan we straks eerst uitdelen. Zo gauw als de boom brandt. Anders worden jullie zo nieuwsgierig, dat je niet eens naar het vertellen luisteren kunt. We halen het kleed eraf. Vouw het maar op, Aaltje."

Aan de kerstboom springen plotseling alle lichten aan, vlak boven die mooie, ronde tafel met pakjes.

Juultje staat ademloos in de kamer. Haar ogen haken zich vast aan de tafel. De pakjes zijn in glanzend rood papier gepakt. Met een prachtig lint erom. Tussen de linten is een takje hulst gestoken. En de pakjes zijn zo groot. Het is . . . het is . . .

Ze staat daar maar, midden in de kamer, en ze hoort nauwelijks wat de anderen zeggen. En die zeggen heus wel wat, terwijl ze wijzen naar de boom en naar de tafel met pakjes. Ze lachen met glinsterende ogen.

En daar is Aaltje met de grote kerstkrans.

Er is niets aan te doen, dat Juultje weer moet zuchten.

In de grote kerstkrans, die zij heeft gebracht, staan wel tien kleine kaarsjes gestoken en mevrouw zegt, dat die strakjes mogen branden . . .

„We gaan eerst de pakjes uitdelen.”

Juultje staat tussen de andere meisjes om de ronde, lage tafel heen. Ze is de derde, die een pakje in haar handen krijgt.

Mevrouw Van Bellekom zegt: „Er is ook wat voor jullie zusjes en broertjes bij, anders worden die jaloers!”

Juultje maakt voorzichtig het lint van het pakje los. Ze is nog nooit van haar leven zo voorzichtig geweest.

Ze ziet niet eens, dat mevrouw vlak naast haar komt staan. „Dit prentenboek is voor je broertje, Juultje en het leesboek voor je zusje. Het andere mag jij houden.”

Het andere mag jij houden . . . Daar staat ze met een prachtig schoolétui vol glanzende kleurpotloden, die ze nog nooit heeft gehad. En boven op het étui ligt een grote, rode strik. Net zo'n grote als Josefientje heeft. O, nu mag ze zondag misschien haar haar los hebben met die grote, rode strik bovenop!!

En nog een zakje suikerkransjes ook.

Ze kijkt omhoog, recht in het gezicht van mevrouw Van Bellekom.

„Is dat . . . is dat allemaal voor ons . . . en voor mij . . . ? Dank u wel, hoor . . . dank u wel . . . Het is . . . het is zo mooi, hè?” Nu komen de anderen dichterbij, allemaal tonen ze hun schatten, ze hebben er warme wangen van en lachende ogen.

Ze komen niet uitgekeken aan elkaars geschenken.

„Zo, meisjes, leggen jullie je pakjes nu maar op het dressoir, dan kunnen jullie ze straks zo meenemen. Aaltje, steek nou de kerstkrans maar aan. Zet hem maar op de grond onder de boom.”

Ze kruipen allemaal om de mooie, zilveren schaal heen, waarop de kerstkrans ligt. De kaarsen vlammen aan. Het gewone licht gaat uit. Boven hun hoofden brandt de kerstboom groot en statig.

„Mmm,” zegt Loesje, „mooi, hè? Kijk es wat een vlammen . . .” De lichten van de kaarsjes spelen in hun ogen, dansen over hun gezicht. Mevrouw gaat de krans in stukken snijden. Ze hurkt ook al neer op de grond.

Die moeder van Josefientje is toch een aardige mevrouw. Ze doet helemaal niet akelig deftig. Je hoeft helemaal niet bang voor haar te zijn.

Juultje is niet bang meer en ook niet verlegen. Daar is het alles te mooi voor. De kerstkrans is heerlijk. Ze zal es aan de bakker vertellen, hoe ze er met z'n allen van gesmuld hebben. Dat zal de bakker prachtig vinden.

„Komen jullie nu zingen, meisjes, ik ga spelen.”

Mevrouw Van Bellekom gaat naar de piano.

Juultje kijkt naar die glanzende, zijden rug vlak voor haar. Wat een mooie jurk heeft die moeder van Josefientje aan. Als moeder es zo'n prachtige aan had. Ze moet er haast om lachen. Moeder in zo'n lange, zijden jurk . . . nee, hoor, dat zou echt vreemd zijn.

„Kennen jullie: Het sneeuwt op de wegen? . . .”

Ze knikken allemaal behalve Juultje, want die kent het versje niet.

Ze staat tussen de anderen in en luistert.
Dat hebben die meisjes misschien op school geleerd:

„Het sneeuwt op de velden, de wegen zijn wit,
De wolken zijn grauw waar de sneeuw nog in zit . . .”

Ze kijkt over de hoofden van de meisjes heen naar de kerstboom, die daar groot en fors staat te stralen. En dan langs de kerstboom heen naar buiten. Gisteren hebben ze thuis ook versjes gezongen. Moeder speelde erbij. Moeder kan ook prachtig spelen. Dat waren kerstversjes.

Het is veel mooier om met het Kerstfeest kerstversjes te zingen . . .

„Zo, kruip nu maar onder de boom op die lekkere, zachte kussens, dan ga ik jullie vertellen.”

Hè, wat mooi is dat op die kussens. Net een verhaal uit een boek. Dat licht en dat zachte kleed en die zijden kussens . . . Daar zit ze tussen de anderen in, de knieën opgetrokken, de handen er omheen geslagen. De kachel brandt zachtjes in de kamer, het is een gaskachel en dat suist zo leuk aan je oren.

„Er was es een prins . . .”

Het is heel stil in de kamer. Het is een mooi, spannend verhaal. Maar Juultje vindt het vreemd, het hoort immers helemaal niet bij het Kerstfeest . . .

Mevrouw Van Bellekom vertelt maar verder. Die kan prachtig vertellen, haast net zo mooi als mijnheer op school.

Aaltje is er ook bij, die zit op een stoel vlak naast Josefientje. Het wordt nu zo spannend: een boze, bruine beer had die prins bijna doodgebeten. Hè, gelukkig, dat wordt beter. De prins vlucht over een oude brug en komt in een kasteel terecht . . .

Ze zuchten allemaal als het uit is. Ze springen op, Josefientje loopt naar de kerstboom.

„Moeder, dat ene lampje hangt scheef . . .”

„O ja, wacht even. Zo, nu kan het geen kwaad meer. Ik ga nog wat chocoladekransjes uitdelen.”

Ze dringen om de kerstboom heen.

Josefientje wijst naar Juultje. „Moeten jullie horen. Zij zegt dat er een k erstverhaal is. Echt gebeurd. Zij zegt dat er met het Kerstfeest een kindje geboren is en het was de Zoon van God!”

Loesje van Duinen wringt zich tussen haar en Josefientje in. „En toen, en toen, Juultje, vertel dan es...”

Ze staan daar ademloos te luisteren...

Ze kijken nergens anders meer naar en ze horen niets dan dat verhaal van Juultje.

Ze zien niet eens, dat Aaltje op een stoel zit en luistert. Ze zien ook niet, dat de moeder van Josefientje bij de gashaard is gaan zitten. Ze heeft een elleboog op de stoelleuning gezet, haar gezicht kun je niet zien.

„Ik ken er een versje van,” zegt Juul.

Ze heeft warme wangen, maar ze is helemaal niet verlegen meer. Ze durft het best, hoor, ze gaat alles vertellen aan die meisjes, die er niets van weten en die alleen maar een sprookje hebben op het Kerstfeest.

Josefientje hangt aan haar arm.

„Een versje? Zing het es . . .”

Juultje knikt; ze begint, een beetje aarzelend eerst.

O, hoor nou, Aaltje gaat meezingen, zo maar vanaf haar stoel midden in de kamer.

„Stille nacht, heilige nacht,
Davids Zoon, lang verwacht,
Die millioenen eens zaligen zal,
Werd geboren in Bethlehems stal . . .”

Josefientje springt op Aaltje af: „Ken jij het óók, dat vers? Weet jij ook van het Kerstfeest, Aaltje? Ga je me ook alles vertellen? Ja?”

Aaltje knikt. Is het erg, dat ze opeens tranen in haar ogen krijgt? Ze moet aan haar moeder denken. Ze moet er ook aan denken, dat ze aan dit kleine meisje nog nooit iets van de Here Jezus heeft verteld . . .

12. JOSEFIENTJE . . .

In het witte huis draait mevrouw Van Bellekom de lichten aan.

„Zo kinderen, het is halfacht. Nu gaan jullie weer naar huis. Aaltje gaat je wegbrengen en Josefientje mag mee. Eerst Ellie en Hanneke maar. Dan Juultje, want die woont veel verder. Ik neem zelf Loesje mee. Ik zou vanavond bij Loesjes moeder blijven. Neem een sleutel mee, Aaltje; als jullie terug zijn, ben ik weg. Dan kun jij Josefientje wel naar bed brengen.” Het is opeens een hele drukte in de gang. Aaltje zoekt alle mantels en mutsen bij elkaar. Ze hebben heerlijke krentenbollen gegeten en kleine boterhammetjes met iets ertussen. Mevrouw Van Bellekom wist daar een vreemde naam voor, maar die is Juultje vergeten.

Ze is het eerste klaar en staat met het pakje onder haar arm. Ze wil nu opeens graag naar huis om alles te laten zien en alles te vertellen.

„Ziezo,” zegt mevrouw, „allemaal klaar? Het sneeuwt gelukkig niet. Flink doorstappen maar.”

Ze lopen op een rijtje de tuin door, de weg op. De deur valt achter hen dicht. Buiten kijken ze naar de stralende kerstboom, Mevrouw Van Bellekom staat met Loesje voor het raam. Ze brengen eerst Ellie, dan Hanneke naar huis. Die wonen heel dicht bij elkaar, een op de Koningsweg en een in de Julianalaan.

Dan blijven ze nog met z'n drieën over. Ze stappen dapper door de sneeuw en praten honderd uit. Maar hoe dichters ze bij huis komen, hoe meer haast Juultje krijgt. Moeder en vader . . .

En misschien is Willemientje nog wakker. Jantje natuurlijk niet.

Moeder hoort hen aankomen. Ze praten ook zo druk. De deur gaat al open. Ze hoeven niet eens te bellen.

„Daar heb je de dames weer. Nou, nou, dat is laat geworden. Komen jullie nog even binnen?”

Aaltje schudt het hoofd: „Nee, mevrouw, dan wordt het te laat voor Josefientje. Die moet nodig naar bed. We gaan meteen maar weer. Dàg, mevrouw.”

Juultje danst de gang in: „Moeder, moeder, ik heb... ik heb... is Willemientje er nog, we hebben ook... móeder...!”

„Ja, ja, even wachten, zou je niet eens groeten, Juultje? Welbedankt, hoor, Aaltje. Zul je mevrouw wel bedanken?”

Ze zwaaien samen naar Aaltje en Josefientje, die terugzwaaien en door de sneeuw de straat weer ingaan.

Achter hun rug horen ze Juultje nog opgewonden vertellen. Dan valt de deur dicht en is het weer stil.

Josefientje loopt dicht tegen Aaltje aan.

„Mooi feest was het, hè Aaltje?”

„Nou zeg.”

Josefientje danst eigenlijk meer dan ze loopt.

„En ik weet nou lekker alles óók, hè Aaltje? Alles van het echte Kerstfeest en van het Kindje, hè?”

„Jááá...” zegt Aaltje. Ze trekt Josefientje dicht tegen zich aan. „Alles nog niet, Josefientje... maar ik zal het je vertellen, hoor, 's avonds als ik jou naar bed mag brengen...”

Met grote sprongen danst Josefientje door de sneeuw.

Haar ogen glanzen als twee kleine lichten.

„Echt waar, echt waar? Dan ga ik vragen, of jij me elke avond naar bed mag brengen, hè?”

Het begint weer te sneeuwen, grote, donzige vlokken. Ze gaan de Koningsweg op. Daar staat het witte huis, stil en donker. De kerstboom brandt niet meer, de gordijnen zijn dichtgeschoven.

Hoofdstuk	Blz.
1. Juultje, wil jij helpen?	7
2. Daar gáát ze!!!!	11
3. Een oma . . . en een mijnheer . . . en een dokter!!! .	16
4. Waar zou ze nú weer heengaan???	21
5. Josefientje uit het witte huis	25
6. Twee meisjes en een kerstboom	30
7. Er is zoveel te denken	34
8. Aaltje uit het witte huis	38
9. Als het nacht gaat worden	43
10. Daar is Josefientje!!!!	47
11. Kerstfeest in het witte huis	51
12. Josefientje	58